

vební rozvoj obcí, pro něž platí pražský stavební řád, byl po vydání dotčeného stav. řádu úplně zastaven po tak dlouho, dokud obec nevymůže si potvrzení polohového plánu, a mohly by prováděny být nejvýše opravy existujících budov, které nevyžadují ani parcelačního povolení ani předchozího určení stavební čáry. Tak dalekosáhlé omezení práva vlastnického musilo by však být v zákoně zcela jasně vysloveno. Stavební řád pražský však nikde nečiní určení stavební čáry a udělení parcelačního povolení závislým na předchozím zdělení a potvrzení polohového plánu. Ustanovení § 8 stav. řádu, že ten, kdo žádá za rozdělení pozemku na místa stavební, má rozdělení ono vyznačiti ve zvláštním plánu polohopisném, šetře při tom průčelních čar, ustanovených ve schváleném plánu polohy, a předpis § 16, podle něhož dlužno při určování stavební čáry zkoušeti polohopisný plán na základě schváleného plánu polohy, nelze bez násilí vykládati jinak, než v tom smyslu, že polohový plán, jestliže po právu existuje, tvoří normu jak pro řízení parcelační tak pro řízení o určení stavební čáry. Ale z toho nedá se dovoditi, že parcelace, resp. určení stavební čáry, je nepřípustné, dokud polohový plán zdělán nebyl. Hranice území pojatého do plánu polohy není zároveň hranicí, po kterou lze území obce zastavovati; proto okolnost, že určitý pozemek leží vně těchto hranic, nemá sama o sobě za následek jeho nezastavitelnost. Zásada, že nedostatek polohového plánu není překážkou pro zastavění území do plánu tohoto nepojatého, jest ostatně uznávána judikaturou již po celá desetiletí ustálenou a je důsledně zastávána i v četných nálezech nss-u (srov. Boh. A 369/20, 1967/23, 8100/29).

Č. 9639.

Stavební právo. — Horní právo: Stavební konsens nelze odeprítí z důvodů, že stavebnímu pozemku z budoucích poddolování hrozí ztráta stability.

(Nález ze dne 3. února 1932 č. 18.555/31.)

V ě c : Západočeský báňský akciový spolek v Plzni proti zemskému úřadu v Praze o povolení ke stavbám.

V ý r o k : Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y : Šimon B., Jan N., Heřman F. a Vojtěch K. podali k obecnímu úřadu v Ch. žádost za povolení ke stavbám, případně přístavbám v této obci. Podle protokolů, které při komis. řízeních o těchto žádostech byly sepsány, namítal zástupce Západočeského báňského akc. spolku proti zamýšleným stavbám, že řečený spolek jest podle plzeňské horní knihy vlastníkem důlní míry Emilie XI., na které projektované stavby mají státi a v níž bude se rubati. Poněvadž projektované stavby byly by případným klesnutím staveniště ohroženy, navrhl zástupce spolku, aby ke komis. řízení přibrán byl znalec z oboru hornictví inž. Jan D., a aby stavební povolení pro nedostatečnou stabilitu stavenišť bylo podle § 47 stav. řádu odeprěno. Zároveň prohlásil zástupce důlního podniku, za jakých podmínek byl by ochoten od své námítky upustiti. Na tyto podmínky zúčastněné strany nepřistoupily.

Obecní úřad v Ch. pak čtyřmi výměry z 9. února 1928 udělil žádané povolení k zamýšleným stavbám. Rekursy, které spolek proti těmto rozhodnutím podal, zamítla osk ve S. výměrem z 19. dubna 1928 ve všech čtyřech případech z těchto důvodů:

Z rekursu, jakož i z prohlášení daného při stavební komisi je patrné, že jde o dolové míry, ve kterých se dosud nedoluje. Nelze tudíž nyní mluvit o ohrožení stavby a mohlo by se tak státi teprve v budoucnu. Z veřejnoprávních důvodů nelze v nynější době proti stavbám nic namítati. Z důvodu toho bylo by zbytečné přibírat k řízení horního znalce a stav. úřad právem od toho upustil, neboť při svém rozhodování může bráti za základ pouze skutečný stav staveniště. K výtce, že nebyl učiněn pokus o dohodu, poznamenala osk, že zástupce Západočeského báňského akc. spolku nebyl zmocněn, aby na svém vyjádření, jež s sebou přinesl, něco změnil, a že není vadou řízení, když stav. úřad za těchto okolností o dohodu se nepokusil. — Další odvolání st-le zamítl zemský úřad v Praze nař. výnosem z důvodů rozhodnutí v odpor vzatého. — — —

Stížnost vytyká, že je lhostejno, je-li staveniště nezpůsobilé pro stavbu následkem dolování již nyní prováděného, či stane-li se pravděpodobně nezpůsobilým teprve dolováním v budoucnosti prováděným, a že proto měl úřad odepřít stavební konsens i v tom případě, když by teprve budoucím dolováním st-le stavební místa pozbyla potřebné stability. Výtka ta nemá však opory ani ve stavebním řádu ani v horním zákoně.

Podle § 47 stav. řádu lze odepřít stavební povolení jen tehdy, když staveniště je ohroženo posouváním země, stržemi nebo jiným nebezpečím. Vyhovuje-li tedy staveniště v přítomnosti požadavkům § 47 stav. řádu, nemůže stavební úřad konsens odpírat proto, že staveniště mohlo by následkem dolování v budoucnosti stability té pozbyti. Také horní zákon nemá ustanovení, podle něhož bylo by vyloučeno zastavění takových pozemků, jimž v budoucnosti hrozí devastace následkem poddolování. Podle hor. zákona (§ 171) jest naopak povinností majitele důlního podniku, aby učinil potřebná zajišťovací opatření proti případnému poškozování cizího majetku. Ježto námitka st-le tak, jak při komisi byla formulována, nemá v zákoně opory, nelze uznati za vadu řízení, že úřad neslyšel horního znalce o tom, bude-li rubáním v budoucnosti prováděným staveniště ohroženo či nic, ježto okolnost tato, jak již svrchu bylo vyloženo, nemá pro otázku udělení stavebního povolení právního významu.

Č. 9640.

Pojištění nemocenské: I podle zák. č. 221/24 jest za počátek onemocnění pokládati onen termin, kdy u pojištěnce vznikla potřeba lékařské pomoci a léčiva, třebas v oné době ještě pracoval.

(Nález ze dne 3. února 1932 č. 1389.)

Prejudikatura: Boh. A 975/21, 2576/23, 3217/24, 3741/24 a j.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v Mukačevě proti zemskému úřadu v Užhorodě o náhradu podpurného nákladu.